

HERMAN J BERGE
665, rue de Neudorf
L-2220-Luxembourg
Luxembourg

Phone : +352 43 12 65
Fax : +352 26 43 12 11

Namsskogan kommune
Næringsavdelingen
7890 Namsskogan

Luxembourg 17. oktober 2011

Att : Sissel K. Grongstad (Skogbrukssjef)
Ad : Konesesjon: Ulovlig prissamarbeid – Mæle/Ulving/Kiærs kjøp av
Norske skogs eiendommer
Saksnr : 10/544-14
Deres Referanser :
Vår Referanse :
Oversendelse : Faks og brev
Deres faks nr : +47 74 33 32 70
Antall sider :14
Vedlegg :
Kopi : De berørte kommunene; kommunestyrets representanter

Innhold:

1. Hva saken gjelder	s. 1
2. Hvem kan søke om konsesjon og hvem har søkt om konsesjon 26. juni 2010?	s. 4
3. Selskapsrettslige forhold – Lundquists rett til å klage	s. 4
4. Er Arild og Terje Lundquist, samt alle andre lokale skogeiere i de ti berørte kommuner klageberettiget?	s. 4
5. Grong kommunes klagerett	s. 6
6. Konesesjonslovens formål – Er krav om videresalg hjemlet i konsesjonsloven?	s. 6
7. Vilkår om videresalg – rettspraksis: Rt-2005-607 (Samuelsen-dommen)	s. 7
8. Sveaas-dommen – LE-2010-096382	s. 8
9. Regjeringens reaksjon på Sveaas' angrep mot forvaltningen	s. 13

* * *

Jeg viser til Sissel K. Grongstads og rådmannens innstilling til kommunestyret i saken, og begjærer at følgende gjennomgang blir presentert for kommunestyret under møtet 18. oktober 2011:

1. Hva saken gjelder

13. november 2003 inngikk ekteparet Anne Ulvig og Anders Kiær avtale med Norske Skog ASA om kjøp av sistnevntes eiendommer i Nord-Trøndelag. Samme dag uttalte Ola Mæle (som var en av budgiverne) følgende til media:

"Jeg føler at jeg kjemper mot en ukjent tredjeperson om denne handelen. Men å bli nummer to er ikke noe å strebe etter. I en slik sammenheng kan det

sammenlignes med å bli nummer to i en boksekamp, men jeg tror ikke den endelige beslutningen er tatt, og jeg føler meg ikke som en slagen mann."

Mæle ga altså klart uttrykk for at han ikke visste hvem som hadde gitt bud og deretter fått tilslaget på eiendomsmassen.

Sannheten var derimot at Ulvig/Kiær og Mæle i forkant av kontraktsinngåelsen hadde inngått en hemmelig og rettsstridig avtale om prisfiksing¹ og deretter kjøp av eiendommene, sammen.

I denne sammenheng – for å dokumentere partenes bevisste manipulering av den alminnelige lesers og konsesjonsmyndighetenes oppfatning av saken – viser jeg til hva Mæle uttalte til media dagen etter kontraktsinngåelsen, 14. november 2003:

"Jeg er slått, men ikke utslått. Slike nederlag er det mange av i forretningslivet."

"Jeg er ikke aktuell som kjøper av deler av eiendommen."

Mæles eierskap (sameie) i eiendommene ble bevisst holdt hemmelig for konsesjonsmyndigheten, bl.a. fordi Mæle var, som det ble uttrykt i Rt-2006-1585, en *konsesjonsrisiko*. Ulvig/Kiær førte derved Namsskogan kommunestyre bak lyset og fikk sin konsesjon i vedtak av 26. mai 2004. 2. juni 2004 sendte Norske Skog ut en børsmelding om at konsesjon nå var gitt for salget av den omtalte eiendomsmassen.

Straks konsesjon og børsmelding var gitt, fant partene det sikkert å la Mæle så og si hoppe ut av sekken. 18. juni 2004 reiste han sak mot Ulvig/Kiær for å få overtatt sin halvpart av eiendommene de hadde kjøpt sammen. Saken endte til slutt i Høyesterett som i 2006 bekreftet at partene hadde inngått avtale om kjøp. Under rettsaken ble det også avklart at partene hadde inngått avtale om ulovlig prisfiksing. Konsekvensen av resultatet i Høyesterett, som partene selv var kjent med før kontraktsinngåelsen 13. november 2003, er at konsesjonen som ble gitt 26. mai 2004 er gitt til Ulvig/Kiær og Mæle, dette da begge var eiere, på lik linje. I og med at Mæle og hans sameierskap bevisst ble holdt skjult for konsesjonsmyndigheten, må konsekvensen bli at konsesjonen trekkes tilbake, jf konsesjonsloven § 16, annet ledd, og at det reises straffesak mot partene for bl.a. å ha manipulert og villedet myndighetene til å gi konsesjon for et kjøp som det – dersom faktum var blitt presentert for kommunestyret – aldri ville ha blitt gitt konsesjon på. La meg her understreke at Høyesterett på ingen måte har vurdert de strafferettslige sidene av saken da forholdet mellom Ulvig/Kiær og Mæle var oppe til behandling.

Idet partene ikke kom frem til en enighet om hvordan eiendommene skulle deles likt, ble også dette spørsmålet overlatt til domstolene. 28. mai 2010 kom partene til enighet, gjennom rettsforlik, og 26. juni 2010 søkte AGARDH 115 AS om konsesjon for overtakelsen. AGARDH 115 AS, senere omdøpt til Namdal Bruk AS, dette etter å ha byttet navn med Namdal Bruk AS, har ingen hjemmel til eiendommene og har derved ingen hjemmel til å søke om konsesjon. Se nærmere om dette under pkt. 2 nedenfor.

Det er et stort spørsmål hvorvidt de ovennevnte rettssakene i det hele tatt hadde noen realitet, men i stedet var en bevisst tilsløring av de faktiske omstendigheter dette for at Mæle skulle få sikret seg konsesjon for kjøpet av sine eiendommer. Tanken synes å ha vært at dersom Høyesterett behandler saken, og slår fast det partene faktisk ble enige om i den rettsstridige avtalen, så vil alle andre, herunder konsesjonsmyndigheten, pent

¹ Mæles salg (til Øystein Stray Spetalen) av sin halvdel av eiendommene han kjøpte sammen med Ulvig/Kiær prissetter eiendomsmassen til omtrent kr 500 millioner, hvilket er et langt stykke fra salgssummen i 2003 på kr 150 millioner, hvilket i sin tur bekrefter det som fremkom i Rt-2006-1585; at Ulvig/Kiær inngikk rettsstridig avtale med Mæle (og mest sannsynlig; med resten av budgiverne) om prisfiksing, og at de lyktes.

måtte sitte med hendene i fanget og akseptere at; - slik må det bli. Og riktig nok; I Sissel K. Grongstads og rådmannens innstilling unnskylder administrasjonen i kommunen seg med at de ikke kunne følge opp konsesjonsvedtaket av 2004, idet partene "kranglet" i retten. Dette er intet mindre enn et knefall for finanseliten og en flukt fra loven.

Retts sakene mellom Mæle og Ulvig/Kiær forhindret selvsagt ikke kommunen fra å utøve sin myndighet, deriblant å håndheve konsesjonsvilkåret om at enkeltteigene skulle selges til lokale skogeiere. Det Ulvig/Kiær/Mæle tilsynelatende kranglet om var: 1) Var det inngått avtale mellom partene om prisfiksing og deretter kjøp av Norske Skogs eiendommer?, hvilket Høyesterett i Rt-2006-1585 bekreftet, og 2) – idet partene ikke kom til enighet om delingene – hvordan skal eiendomsmassen deles mellom partene.

Som alle vil forstå berørte ingen av disse rettsspørsmålene vilkåret om videresalg av alle enkeltteigene. For å si det med andre ord; dersom Ulvig/Kiær – som frontet kjøpet – straks hadde oppfylt kjøpekontraktens pkt. 13.3 og konsesjonsvilkåret, ville ikke dette forhold ha hatt noen innvirkning på krangelen mellom Ulvig/Kiær og Mæle. Selv etter et slikt salg ville det ikke ha vært noe problem for en domstol å avgjøre; 1) hvorvidt det var inngått avtale om prisfiksing og kjøp av eiendommene, og 2) hvordan eiendommene skal deles partene imellom. For å si det enkelt; etter et salg av enkeltteigene ville det bare ha vært mindre eiendommer å dele likt mellom partene.

Grongstads og rådmannens innstilling om at kommunen ikke har hatt anledning til å foreta seg noe mht å håndheve konsesjonsvilkårene gitt i 2004 er, i lys av det ovennevnte, en klar uhjemlet ansvarsfraskrivelse, irrelevant og er antakelig fremmet alene for å tåkelegge saken i den hensikt å søke å dekke over de faktiske straffbare forhold saken og konsesjonssøknadene bygger på. Grongstad og rådmannen er naturlig nok inneforstått med disse faktiske og rettslige forhold, følgelig er deres innstilling til kommunestyret på dette punkt bevisst villedende.

Det ble i forrige uke kjent at Øystein Stray Spetalen har kjøpt halvparten av eiendommene som Ola Mæle kjøpte sammen med Ulvig/Kiær. Kjøpet ble, i følge opplysninger gitt i media, gjennomført straks eller like etter at Namdal Bruk AS/Mæle sendte inn konsesjonssøknaden 26. juni 2010. Det vil si at konsesjonen som ble gitt 14. desember 2010 er gitt på sviktende grunnlag.

De folkevalgte, som gjennom Grongstads og rådmannens tidligere innstilling er blitt anbefalt å gi konsesjon til Namdal Bruk AS, var gitt å behandle en konsesjonssøknad innlevert av et selskap som ikke hadde hjemmel til å søke. I tillegg til dette alvorlige forhold, hadde de folkevalgte ingen kunnskap om hvilke eiendommer Mæle har søkt konsesjon for overtakelse av, dette da kommunestyret ikke var kjent med Spetalens kjøp samt at det uansett var i det blå hvilke eiendommer Spetalen kjøpte i fjor sommer, hvis eiendommer Mæle naturligvis ikke har anledning til å søke konsesjon for. Følgelig har kommunestyret vedtatt å gi konsesjon for overtakelse av et ukjent antall eiendommer, hvis både plassering og eier av disse er ukjent, og om ikke dette skulle være nok har kommunen til alt overmål gitt konsesjon på grunnlag av en søknad som er sendt inn av et selskap som ikke har hjemmel til å søke om konsesjon.

Problemet som Namsskogan kommune står overfor – etter å ha blitt presentert et korrekt faktum² – er følgende: Hva skal man gjøre med konsesjonen til Ulvig/Kiær? Hva skal man gjøre med konsesjonssøknaden til Namdal Bruk AS, deriblant; hvordan skal man forholde seg til Øystein Stray Spetalens kjøp av halve Mæles eiendommer, og endelig; hvordan skal man forholde seg til disse konsesjonssakene i lys av

² Riktig nok har vi bidratt til oppklaring av sakens faktum. Like fullt gjenstår det å få avklart en rekke spørsmål i saken. Namsskogan kommune er i så måte forpliktet til å informere de andre involverte kommunene at kommunen selv ikke har gjennomført noen etterforskning i saken, og at saken følgelig må utsettes av nettopp den grunn at kommunestyret ikke har noe sikkert grunnlag å fatte sitt vedtak på.

konsesjonsloven og lokalsamfunnets interesser, herunder de lokale skogeiernes interesser hvis rettigheter bl.a. hviler på kjøpekontraktens pkt. 13.3. Det fremgår, spesielt av den siste konsesjonssaken, at dette er spørsmål som i realiteten ikke har vært vurdert av Namsskogan kommune.

2. Hvem kan søke om konsesjon og hvem har søkt om konsesjon 26. juni 2010?

Namdal Bruk AS org.nr. **994 280 619** (heretter benevnt Selskap A) ble i rettsforlik av 28. mai 2010 mellom Ola Mæle og Ulvig/Kiær erklært som eier av de omtvistede eiendommene. Følgelig er det dette selskapet som kan søke om konsesjon, intet annet, jf forutsetningsvis konsesjonsloven §§ 12 og 13.

25. juni 2010 søkte AGARDH 115 AS org.nr. **995 498 022** (heretter benevnt Selskap B) om konsesjon for overtakelse av de omtvistede eiendommene. Selskapet byttet noen dager senere (29. juni 2010) navn til Namdal Bruk AS. Navneendringen har ingen betydning mht spørsmålet om *hvem* som rettslig sett kan søke om konsesjon, dette da det rettskraftige rettsforliket ikke er endret.

Det er intet i sakens dokumenter som peker i retning av at Selskap A har overdratt eiendommene til Selskap B. Dette betyr at Selskap B's konsesjonssøknad ikke kan behandles av Namsskogan kommune.

Namsskogan kommunestyre anbefales å stemme for at konsesjonssøknaden skal avvises på ovennevnte rettslige grunnlag.

3. Selskapsrettslige forhold – Lundquists rett til å klage

Det er et rettslig faktum at kommunen ikke har hjemmel/anledning til å gi konsesjon til en konsesjonssøker som ikke har hjemmel til den eiendom det søkes konsesjon for. Rådmannen mener i sin innstilling at idet Lundquist, etter hans personlige mening, ikke har klagerett, behøver kommunestyret heller ikke ta hensyn til det faktum at konsesjonssøker ikke har hjemmel til å søke konsesjon. Jeg vet ikke helt hva man skal si til en slik tankegang, men en ting er sikkert: Kommunen har ingen adgang til å gi konsesjon til Namdal Bruk AS (org.nr. 995 498 022) av ovennevnte grunner, uavhengig av om noen har klagerett eller ikke.

Konklusjonen blir den samme som like ovenfor; Namsskogan kommune har ikke hjemmel til å behandle konsesjonssøknaden.

4. Er Arild og Terje Lundquist, samt alle andre lokale skogeiere i de ti berørte kommuner klageberettiget?

Sissel K. Grongstad og rådmannen mener bestemt at de lokale skogeierne som er omfattet / berørt av Norske Skogs salg ikke har noen rett til å klage på Namsskogan kommunes konsesjonsvedtak.

Det følger av pkt. 13.3 i kjøpekontrakten av 13. november 2003 mellom Norske Skog ASA og ekteparet Anne Ulvig / Anders Kiær at lokale skogeiere er gitt en rett til å få kjøpe alle enkeltteigene i eiendomsmassen.

Det følger videre av konsesjon gitt til Ulvig/Kiær, av Namsskogan kommune 26. mai 2004, at kjøpekontraktens pkt. 13.3 skal oppfylles, m.a.o. at alle enkeltteiger skal selges til lokale skogeiere og at Ulvig/Kiær skal kontakte Skogeierforeningen Nord for å få dette gjennomført. Dette er ikke gjort, og konsesjonsvilkårene er således ikke oppfylt. Tvert imot har kjøper – før inngåelsen av kjøpekontrakten – gått inn i en ulovlig avtale med Ola Mæle om å manipulere salgsprosessen og prisen på eiendomsmassen for deretter å kjøpe eiendommene sammen og dele dem likt seg imellom, en avtale som effektivt har hindret en oppfyllelse av kjøpekontraktens pkt. 13.3 og konsesjonsvilkåret knyttet til dette punkt.

Videre er det blitt dokumentert at Ulvig/Kiær på straffbart vis villedet konsesjonsmyndigheten, Namsskogan kommune, til å gi konsesjon i 2004, bl.a. ved at Ulvig/Kiær unnlot å opplyse konsesjonsmyndigheten om at; 1) eiendommene var kjøpt sammen med Ola Mæle og skulle – etter en hemmelig avtale som også var holdt skjult for konsesjonsmyndigheten – deles likt med ham; 2) Mæle hadde tatt ut stevning 18. juni 2004 med krav om overføring av hans del av eiendommene; 3) Mæle 30. juni 2004 hadde fått rettens medhold i midlertidig forføyning over eiendomsmassen det ble søkt konsesjon for, og *det* flere måneder *før* konsesjonen var endelig ferdigbehandlet i kommunestyret 25. august 2004. Følgelig har Ulvig/Kiær krenket strl § 166 (falsk forklaring for offentlig myndighet) samt konsesjonsloven § 12, og konkurranseloven § 10. Sistnevnte overtredelse er forsettlig og er utført under særdeles skjerpene omstendigheter og straffes i medhold av konkurranseloven § 30, første ledd, med inntil 6 års fengsel. Handlingen er derved ikke foreldet, jf strl § 67, første ledd, og Namsskogan kommunestyre anbefales å ta denne delen av saken opp til behandling. Jeg legger til her at Ola Mæle / Knut Berger / Namdal Bruk AS har tatt over hvor Ulvig/Kiær slapp, ved å fortsette å føre kommunestyret bak lyset. Dette bekreftes ved at opplysningene om at halvparten av Mæles eiendommer for lengst er solgt til Øystein Stray Spetalen.

Brødrene Lundquist – som er medlemmer av Skogeierforeningen Nord (Allskog) og som tidligere (i likhet med flere andre lokale skogeiere) har tilkjennegjort sitt ønske om kjøp av enkelte av Norske Skogs eiendommer, dette for å styrke næringsgrunnlaget på gården – er å betrakte som "lokale skogeiere", dog ikke nødvendigvis fordi deres eiendom grenser til flere av de nevnte enkeltteigene.

Brødrene Lundquist har ikke bare en åpenbar rettslig klageinteresse i saken. I medhold av kjøpekontrakten pkt. 13.3 (nevnt ovenfor) er brødrene Lundquist, i likhet med andre lokale skogeiere, å regne som rettighetshavere, jf interessebegrepets første alternativ i fvl § 28, første ledd, sammenholdt med definisjonen gitt i fvl § 2, første ledd, litra e, og skal følgelig behandles som part.

Dersom Ulvig/Kiær og Namdal Bruk AS (i realiteten Øystein Stray Spetalen og Ola Mæle) skulle få gjennomført sin plan om overtakelse av Norske Skogs eiendommer i Nord-Trøndelag, vil Lundquists og alle andre lokale skogeieres kontraktsfestede og konsesjonsbestemte rett være tapt. Etter alminnelige rettsprinsipper har en rettighetshaver en lovbestemt rett til å beskytte sine interesser og, om nødvendig, å få prøvet sine rettigheter. Denne rett – som også er nedfelt i EMK Art. 6 – kan verken Namdal Bruk AS eller kommunen frata en rettighetshaver.

Sissel K. Grongstad og rådmannen viser i sin innstilling til de folkevalgte at man må være part i en sak for å oppfylle vilkårene for å kunne klage. Partsbegrepet, mener de, ble vurdert – i vedtak av 8. mars 2011 – å ikke være innfridd. Det er ikke riktig at partsbegrepet ble vurdert under behandlingen av klagen 8. mars 2011. Derimot viser det seg at avvisningen er begrunnet i at konsesjonsvedtaket ikke har faktisk eller rettslig virkning for brødrene Lundquist. Videre ble det – i et forsøk på å tåkelegge brødrene Lundquists klagerett – lagt til grunn i vedtaket at Lundquists medlemskap i Skogeierforeningen Nord samt naboskap og interesse i å få kjøpt naboeiendommer viser at Lundquists tilknytning til saken ikke er av en slik art og styrke at det er rimelig at det gis anledning til å få prøvd vedtaket for en høyere forvaltningsinstans.

Som vist like ovenfor har Lundquist en åpenbar rett til å klage på vedtaket. Denne klageretten har ikke vært til reell behandling av verken Sissel K. Grongstad/rådmannen eller Namsskogan kommunestyre.

Konklusjonen er altså klar: Alle de lokale skogeierne har rettslig klageinteresse, inklusive Arild og Terje Lundquist. Namsskogan kommunestyre anbefales på dette grunnlag om å ta klagen opp til behandling.

5. Grong kommunes klagerett

Sissel K. Grongstad og rådmannen har bestemt at Grong kommune ikke er klageberettiget idet størstedelen av eiendommene som det søkes konsesjon for ligger i Namsskogan. Dette argumentet er ikke lenger holdbart idet Sissel K. Grongstad og rådmannen nekter å informere kommunestyret om hvor de omsøkte eiendommene, som nå er solgt til Spetalen, ligger.

Dersom eksempelvis Spetalen har overtatt alle eiendommene i Namsskogan (hvilket utgjør omtrent halvparten av den eiendomsmassen han nå har kjøpt av Mæle), har ikke lenger Namsskogan noe grunnlag for å kreve at Mæles hovedkontor (som i realiteten ligger i Oslo et sted) skal etableres i Namsskogan. De folkevalgte har uansett ikke noe grunnlag for å avvise Grong kommunes krav, dette da det som nevnt er uavklart hvilke eiendommer Mæle sitter igjen med, om noen, og hvor disse befinner seg.

Et annet spørsmål i denne forbindelse er: Hvilke eiendommer er det egentlig Namdal Bruk AS (selskap B) – som ikke eier en eneste eiendom i Nord-Trøndelag – søker konsesjon for. Spørsmålet er høyst relevant idet det nå er avklart at halvparten av eiendomsmassen Mæle angivelig har overtatt fra Ulvig/Kiær, flere måneder før Namsskogan kommune tok saken opp til behandling, allerede var solgt til Øystein Stray Spetalen. Spørsmålet har også, som nevnt like ovenfor, relevans mht hvilken kommune som skal administrere konsesjonsbehandlingen. Eksempelvis har ikke Namsskogan kommune hjemmel for å behandle konsesjonssaken dersom Spetalen har kjøpt alle eiendommene i Namsskogan. Jeg minner her om at søknad om konsesjon kun gjelder de eiendommene som den gitte søker har kjøpt og er i behold av på tidspunktet for vedtaket. For øvelsens skyld forutsetter vi her at korrekt selskap har søkt om konsesjon.

Namsskogan kommunestyre anbefales å ta Grong kommunes klage opp til behandling.

6. Konsesjonslovens formål – Er krav om videresalg hjemlet i konsesjonsloven?

I sin innstilling til Namsskogan kommunestyre legger Sissel K. Grongstad og rådmannen til grunn at konsesjonsloven *ikke* gir hjemmel for å kreve videresalg av deler av en overtatt eiendom. M.a.o. mener Grongstad og rådmannen at Namsskogan kommune ikke har hjemmel til å pålegge og styre et videresalg av den omsøkte eiendommene. Det rettslige grunnlaget for denne påstanden, som vedkommende personer søker å få de folkevalgte til å bygge sitt vedtak på, finnes ikke. Fremstillingen av både de faktiske så vel som rettslige omstendigheter er så vidt påfallende og avvikende at man av denne grunn må stille spørsmål ved Grongstads og rådmannens motiver.

Jeg nevner også at det – i motsetning til hva Grongstad og rådmannen opplyser til kommunestyret – i sakens dokumenter ikke fremgår noe sted at rådmannen tidligere, i 2004-behandlingen, har vært skeptisk til om konsesjonsloven hjemler vilkåret om videresalg. Riktignok var dette vilkåret ikke med i rådmannens innstilling til kommunestyret da de avholdt møte 26. mai 2004. På den annen side fremmet og vedtok et enstemmig kommunestyre å sette videresalg som vilkår (uten at det fremkom noe uenighet omkring vilkåret), hvilket var i tråd med kjøpekontraktens pkt 13.3 og konsesjonssøkers egen redegjørelse til søknaden.

Det er et ubestridt faktum at landets kommuner har en, innenfor lovens rammer, relativt fri adgang til å bestemme vilkår for konsesjon, dette av hensyn til kommunenes arbeid med å oppfylle konsesjonslovens formål. Vilkår om videresalg av deler av en overtatt eiendom, er et av flere slike politiske virkemidler. Selvsagt finnes det – igjen i motsetning til hva Grongstad og rådmannen hevder – både saklige så vel som rettslige grunner for å stille vilkår om videresalg. Dette går for så vidt greit nok frem av konsesjonslovens §§ 1 og 9. Vilkår om videresalg er også lagt til grunn i rettspraksis.

Før jeg går inn på rettspraksis på området, skal jeg kort kommentere rådmannens påstander om at kjøpekontrakten av 2003 er privatrettslig, at den ikke binder konsesjonsmyndigheten samt det forhold at lokale skogeiere var forespeilet å få kjøpe eiendommer i medhold av kjøpekontrakten ikke binder kommunestyret, hvilket skulle ha som konsekvens at Namsskogan kommune ikke er forpliktet til å forholde seg til tidligere konsesjon gitt til Ulvig/Kiær, samt at Namsskogan kommune ikke behøver å tenke på de lokale skogeierne når klage over konsesjonen til Mæle nå skal behandles.

Det er ikke lett å få tak i rådmannens argumentasjon her, men en ting er sikkert og det er at kommunen står rimelig fritt til å sette et, under loven, hvilket som helst konsesjonsvilkår som gjennom en grundig og saklig vurdering er ment å fremme konsesjonslovens formål. Dersom to private parter inngår avtaler som vil stride imot konsesjonslovens formål eller dersom en privat part handler i strid med konsesjonsvilkårene, er det faktisk kommunens plikt til å gripe inn. Private avtaler kan som kjent stride mot lov, og da er det myndighetens oppgave å gripe inn. Rådmannen synes å se annerledes på dette og legger seg følgelig flat for "privatrettslige forhold" hvilket har fått til konsekvens at konsesjonsloven effektivt er blitt satt ut av spill.

Jeg går nå over til rettspraksis på området: *Videresalg som konsesjonsvilkår*.

7. Vilkår om videresalg – rettspraksis: Rt-2005-607 (Samuelson-dommen)

Saksforholdet: I 1992 kjøpte Finn R. Samuelson eiendommen Sandholmen i Grimstad for 1,5 millioner kroner. Sandholmen er en øy på ca. 29 mål og ligger i skjærgården utenfor Grimstad. Samuelson var klar over at kjøpet var konsesjonspliktig og påtok seg også risikoen for at konsesjon ville bli gitt. Konsesjon ble innvilget men da på det vilkår at en del av en fritidseiendom skulle *videreselges* til staten. Samuelson døde ikke lenge etter, hvoretter hans enke fulgte opp med å saksøke staten med påstand om at konsesjonsvedtaket om videresalg var ugyldig. Enken tapte og konsesjonsvedtaket ble rettskraftig i Høyesteretts kjennelse av 22. mai 2001.

Saken som i 2005 lå for Høyesterett gjaldt spørsmål om hvilket verdsettelsesprinsipp som skulle anvendes for den delen av eiendommen som var pålagt videresolgt, og er for så vidt ikke av interesse. Det som dog er av interesse i avgjørelsen, er Høyesteretts gjennomgang av rettsgrunnlaget for konsesjonsvilkåret; *videresalg*.

Under saken hevdet Samuelsons enke at konsesjonsvilkåret rammer som en regulær ekspropriasjon. Det dreier seg om en tvangsavståelse av eiendomsrett, mente enken, og følgelig hevdet hun å ha krav på erstatning for det fulle økonomiske tap, jf. Grunnloven § 105 og ekspropriasjonerstatningsloven.

Førstvoterende i Høyesterett uttalte at han ikke kunne si seg enig i dette:

"Lovgiver har stor frihet til å regulere de nærmere vilkår for eiendomserverv, idet Grunnloven § 105 ikke beskytter retten til å bli eier. Samuelson har frivillig inngått en avtale hvis gjennomføring var avhengig av konsesjon. Innvilget konsesjon er da en forutsetning for at eiendomsoverdragelsen kan gjennomføres og kjøperen oppnå den eierposisjon avtalen tar sikte på å overføre. Hvis konsesjon nektes, eller innvilges på vilkår om **salg av en del av eiendommen**, har konsesjonsbestemmelsene hindret ervervet (min uthevelse)."

Førstvoterende uttalte videre:

"Uansett om konsesjon gis, er avtalen i utgangspunktet gyldig og bindende mellom partene, med mindre det er tatt forbehold, noe som i praksis ofte skjer. Konsesjon er imidlertid et vilkår for tinglysning, og hvis konsesjon nektes, vil erververen ikke kunne sitte med eiendommen, jf. konsesjonsloven av 1974 § 22 og § 25.

I lys av dette må kjøperens rett, inntil konsesjon er gitt, karakteriseres som betinget. Jeg kan da vanskelig se at et slikt konsesjonsvilkår representerer en tvangsmessig avståelse av eiendomsrett som kan utløse krav om ekspropriasjonserstatning."

Som Namsskogan kommune ser, løper ikke kommunen noen risiko ved å nekte konsesjon.

Førstvoterende går så over til å redegjøre for konsesjonsloven § 9 (1974-loven, hvis innhold vi finner igjen i konsesjonsloven § 11 (2003-loven)) og dens forhistorie.

"Vilkåret om at Samuelsen må overdra en del av Sandholmen til staten, er fastsatt med hjemmel i konsesjonsloven av 1974 § 9. Etter denne bestemmelsen kan konsesjon gis *"på slike vilkår som i hvert enkelt tilfelle finnes påkrevd av hensyn til de formål loven skal fremme"*. Bestemmelsen er videreført i konsesjonsloven av 2003 § 11.

Som det fremgår av gjennomgangen, hadde kommunen – i 2004 og i 2010 – hjemmel til å sette vilkår om videresalg. Grongstad og rådmannen er selvsagt kjent med konsesjonslovens bakgrunn – de forvalter jo loven hver dag – følgelig er deres innstilling til kommunen i beste fall et bevisst forsøk på villedelse av de folkevalgte.

For oversiktens skyld tar jeg med litt mer av førstvoterendes gjennomgang:

"Bestemmelsen om konsesjonsvilkår i konsesjonsloven av 1974 er utformet etter mønster fra skogkonsesjonsloven av 1909 § 7 og jordkonsesjonsloven av 1920 § 7. I forarbeidene til skogkonsesjonsloven av 1909 var det som eksempel på konsesjonsbetingelse som kunne settes, nevnt *"pligt til at avhænde dyrkingsjord i utmark til priser, som fastsættes ved skjøen eller paa anden nærmere bestemt maate ...til saadanne personer, som omhandles i arbeiderbruk- og boliglansloven av 9de juni 1903 § 12, og som har faat herredsstyrets anbefaling"*

Ved praktiseringen av skogkonsesjonsloven av 1909 og jordkonsesjonsloven av 1920 ble det i en del konsesjonssaker satt som vilkår at erververen skulle avhende en annen eiendom eller et nærmere bestemt areal av den ervervede eiendom til nabobruk i rasjoneringsøyemed, se Konsesjonslovkomiteens innstilling om lov om erverv av fast eiendom (1967), side 31. Spørsmål om det med hjemmel i disse lovene lovlig kunne settes slike vilkår, ble forelagt for Høyesterett i 1964. Høyesterett kom til at skogkonsesjonsloven og jordkonsesjonsloven gav adgang til å sette som konsesjonsvilkår at erververen avstod en del av eiendommen til formål som disse lovene tok sikte på å tilgodese (Rt-1964-209 - Halvorsen)."

Spørsmålet var altså oppe i Høyesterett i 1964, hvor det ble slått fast at det var adgang – etter den tids lovgivning – til å kreve videresalg, som konsesjonsvilkår, av deler av eiendommen. Dette er fremdeles gjeldende rett. Grongstads og rådmannens innstilling på dette punkt; at kommunen ikke har hjemmel i konsesjonsloven til å kreve videresalg, er følgelig misvisende og har ingen hjemmel i lov.

8. Sveaas-dommen – LE-2010-096382

Jeg går nå over til en fersk avgjørelse i Eidsivating lagmannsrett. Dommen, som i og for seg er interessant mht vilkår om videresalg, har mest interesse for så vidt gjelder kommunens syn på – og rett til å bestemme – hvilken type eiendomsbesittelse man ønsker, hvordan kommunen behandlet saken, hvordan man frontet problemet og gikk aktivt inn i eiendomskjøpet og stoppet det i den hensikt å beskytte samt å fremme lokalt eierskap, dette med hjemmel i konsesjonsloven.

Saksforholdet: Avgjørelsen, LE-2010-096382, er avsagt 11. april 2011, og dreier seg om AS Kistefos Træsliberi's / Christen Sveaas' prøving av forvaltningens nektelse av å gi selskapet konsesjon på kjøp av to mindre skogteiger i Nordre Land kommune.

En måned etter at Kistefos hadde søkt om konsesjon skrev Nordre Land kommune brev til naboer av skogteigene som var blitt solgt til Sveaas. Brevet lød som følger:

"Nordre Land kommune vil i forbindelse med konsesjonssaken vurdere om hele eller deler av arealet bør benyttes som tilleggsjord til andre enn konsesjonssøker. For å ha grunnlag for vurderingene ønsker kommunen å undersøke om det er interesse blant tilgrensende naboer om å erverve arealene."

Det er jo meget interessant å se hvor aktivt – dette i motsetning til Namsskogan kommunes behandling – Nordre Land kommune går inn for å beskytte og fremme lokalt eierskap og derved styrke lokalsamfunnets struktur.

Som følge av kommunens brev, meldte det seg seks interessenter, hvorav noen sa seg interessert i begge teigene mens andre bare var interessert i den ene. Kommunen avslo deretter Kistefos' søknaden om konsesjon i vedtak 30. januar 2008, hvor det ble vist til at Kistefos sitt erverv ikke var i samsvar med konsesjonsloven. Følgende begrunnelse ble særlig framhevet:

1. Ervervet gir en dårlig arronderingsmessig løsning da skogteigene ikke ligger inntil skog som AS Kistefos Træsliberi har fra før. Det er i tillegg skogeiere med skog inntil de omsøkte eiendommene som er interesserte i å erverve eiendommene på samme vilkår. Dette vil gi en bedre drifts og arronderingsmessig løsning.
2. Nordre Land kommune ønsker ikke at andelen av skogarealet i kommunen som eies i form av et aksjeselskap skal økes da aksjeselskapsformen innebærer at det ikke blir noen kontroll fra landbruksmyndighetene med hvem som blir ansvarlig for driften (Nordre Land så på dette; aksjeselskap som eier av skog- og landbrukseiendommer – som et problem. Hvordan forholder Namsskogan kommune seg til at det stadig dukker opp nye eiere av Norske Skogs eiendommer; Ulvig/Kiær/Mæle/Spetalen/Rødland osv.? Ingen vet hvem som eier hva, eller hva deres reelle hensikter er. Min parentes).

Sveaas klaget vedtaket til fylkeslandbruksstyret.

Fylkeslandbruksstyret traff på bakgrunn av fylkesmannens seks siders innstilling, et enstemmig vedtak i møte 19. juni 2008. Klagen ble ikke tatt til følge. I vedtaket (fylkesmannens innstilling) ble det bl.a. sitert følgende fra rundskriv M-5/2003, side 8, vedrørende konsesjonslovens formål, jf. § 1:

"Loven tar sikte på å gi et redskap som bygger opp om samfunnspolitiske mål. Bestemmelsen gir en vid ramme for hvilke hensyn som kan trekkes inn. Loven selv nevner uttrykkelig framtidige generasjoners behov, landbruksnæringen, behovet for utbyggingsgrunn, hensynet til miljøet, allmenne naturverninteresser og friluftinteresser og hensynet til bosettingen. I lovens formålsbestemmelse er det ikke foretatt noen differensiering eller eksemplifisering hvor enkelte samfunnsinteresser framheves som viktigere enn andre."

Jeg kan ikke se at Namsskogan kommune i sin saksbehandling av Namdal Bruk AS' konsesjonssøknad har tenkt tanken på å benytte konsesjonsloven som et redskap for å sikre lokalsamfunnet, lokalt eierskap, den lokale landbruksnæringen, hensynet til bosetting m.v.

I likhet med kommunen fant Fylkesmannen, etter en vurdering av alle forhold i saken opp mot de hensyn loven skal ivareta, at konsesjon i dette tilfellet vil være i strid med formålet i konsesjonsloven § 1, da en eventuell konsesjon ikke vil gi slike eier- og bruksforhold som er mest gagnlige for samfunnet. Det er i vurderingen lagt avgjørende vekt på at ervervet ikke innebærer en driftsmessig god løsning, ikke bidrar til bosetting i lokalsamfunnet og den eierstruktur som foreligger. Som nevnt ovenfor ble det i forbindelse med vurderingen av konsesjonssøknaden undersøkt og avklart at det var andre interessenter til skogteigene, hvorav i hvert fall én opplyser å ville kjøpe til samme pris, og at salg til disse vil styrke bosettingen i området og gi en betydelig drift- og arronderingsmessig bedre løsning.

Igjen ser vi hvordan en kommune kan løse sine lokalpolitiske mål ved hjelp av konsesjonsloven. Grongstads og rådmannens innstilling står i grell kontrast til det arbeidet og den vilje som Nordre Land kommune har reist imot finansfyrsters stadige utvidelse av eiendomsbesittelse i landet.

Som følge av den motgang Sveaas møtte i forvaltningen, reiste han sak mot staten med påstand om at vedtaket var ugyldig. Sveaas tapte i tingretten og anket saken til lagmannsretten. Nedenfor gjengir jeg lagmannsrettens referat fra Sveaas' innlegg i anken til lagmannsretten, et innlegg som viser hva Namsskogan kommune har i vente når finansfyrstene etter hvert – dersom ingen stopper dem – kommer til å overta enhver eiendom som måtte ha potensialet til å bli utsugd:

"Fylkeslandbruksstyret vil uansett ikke oppnå det man ønsker, fordi Kistefos ikke under noen omstendighet vil selge til naboene. Det framkom av forklaringen til styreformann Sveaas at om Kistefos ikke får konsesjon, vil Kistefos selge til Sveaas, som privatperson. Uansett hva naboene tilbyr, ville Sveaas by over.

Om Kistefos nektes konsesjon, betyr ikke det at noen av naboene kommer til å bli eiere. Kistefos vil ikke selge til dem, og staten er derfor uten virkemidler for å oppnå det som brukes som en viktig forutsetning for konsesjonsnekt."

Her ser vi bare begynnelsen av hva finansfyrstene med sitt kobbelt av blinde advokater kommer til å bidra med mht fremme av konsesjonslovens formål, dersom ingen er villige til å stoppe dem med de politiske midler man jo har i dag.

Statens prosessfullmektig så noe annerledes på saken enn hva Kistefos' advokat hadde fremlagt:

" Det foreligger ikke ugyldighet. Konsesjonsloven gir et betydelig rom for skjønn, og fylkeslandbruksstyret har fattet et grundig vedtak, klart innenfor lovens rammer....Kistefos er ikke eier før det er gitt konsesjon, og retten til å bli eier er ikke beskyttet. Inngrepet i Kistefos' forventninger/rettigheter er uansett forholdsmessig. Selskapet var klar over konsesjonsrisikoen da avtalen ble inngått."

Lagmannsretten gikk deretter inn på det rettslige grunnlaget for konsesjonsnektelse og viste da til konsesjonsloven som etter rettens skjønn:

"...innebærer en begrensning i borgernes rett til å erverve fast eiendom. Etter lovens hovedbestemmelse, jf. § 2, kan ingen erverve fast eiendom uten offentlig tillatelse. Det følger av generelle forvaltningsrettslige prinsipp at de offentlige organ som er gitt kompetanse til å ta stilling til om slik tillatelse skal gis, må gjøre dette på en måte som bl.a. sikrer saklighet, likhet og forutberegnelighet."

Som det fremgår av gjennomgangen fremstår retten til eiendommen – før det er gitt konsesjon – som en betinget rett. Velger finansfyrsten å investere sine millioner i eiendommen (i den hensikt å bygge opp så vidt store erstatningskrav at kommunen bare av den grunn lar være å sette reelle vilkår i konsesjonen), vil naturlig nok disse investeringene være å anse som tapt dersom konsesjon nektes, eller dersom konsesjonsvilkårene er av et slikt slag at kjøper ikke ønsker å leve med det.

I et forsøk på å gjøre det klart at kjøper, konsesjonssøker, ikke befinner seg i en posisjon til å kontrollere konsesjonsmyndigheten, uttaler lagmannsretten følgende:

"Det forhold at Kistefos velger å opptre i strid med de forutsetninger departementet la til grunn i det siterte avsnittet foran, kan etter lagmannsrettens oppfatning ikke frata konsesjonsmyndigheten mulighetene til å mene at konsesjonslovens formål blir bedre ivaretatt om skogteigene tilfaller naboeiendommer."

Det er altså konsesjonsmyndigheten, og ikke konsesjonssøker, som avgjør hvilke vilkår som må settes for å fremme konsesjonslovens formål.

Lagmannsretten går så over til å vurdere hvor langt kommunen kan gå i sin vurdering av hvem – konsesjonssøker eller lokale krefter – som best kan fremme konsesjonslovens formål mht bosettingen i området.

"Det følger av konsesjonsloven § 9 første ledd nr. 2 at konsesjonsmyndighetene særlig skal legge vekt på "*om erververs formål vil ivareta hensynet til bosettingen i området*". Ordlyden taler for at det kun er kjøpers forhold som skal stå i fokus. Fylkeslandbruksstyret har imidlertid med henvisning til lovens formålsbestemmelse, § 1 nr. 5, lagt til grunn at det er "et relevant moment i den samlede vurderingen" om andre bruk kan styrkes ved at arealene blir benyttet som tilleggsareal. Fylkeslandbruksstyret konkluderte slik:

Det er flere grunneiere i området som ønsker tilleggsareal, og dette tilgodser i bedre grad både hensynet til bruksstruktur, eierforhold og bosetting.

Lagmannsretten er enig i at loven tillater at konsesjonsmyndighetene foretar en vurdering av om bosettingen i området vil være mest tjent med at eiendommen erverves av konsesjonssøker eller av andre aktuelle eiere. Det synes ikke som Kistefos er uenig i dette."

NORSKOG intervenerte på saksøkersiden, og anførte bl.a. at tall:

"...viser at store skogeiere er mer aktive enn små og utnytter ressursene bedre, slik at det vil gi best sysselsettingseffekt å gi konsesjon til Kistefos."

Lagmannsretten besvarte dette med følgende uttalelse:

"Sjøl om NORSKOG kan dokumentere at større, mer profesjonelle skogeiere i gjennomsnitt utnytter sine ressurser bedre enn den gjennomsnittlige gardsskogeier, gir ikke dette svaret på hva som best sikrer bosettingen i Nordre Land - i dag og/eller om 50 år. For det første er NORSKOGs fokus hvilken sysselsetting ulike eierformer kan gi, og sysselsetting er prinsipielt noe annet enn bosetting. For det andre er det tale om gjennomsnittstall, og de kan derfor ikke direkte anvendes i et konkret tilfelle."

Deretter gikk lagmannsretten over til å vurdere salg og konsesjon til aksjeselskap:

"Partene har ikke i særlig grad dokumentert forvaltningspraksis fra 2001 og framover. Det er imidlertid i generelle ordelag vist til at meget store skogeiendommer - noen på over 1 millioner daa - har blitt ervervet av aksjeselskap de siste årene uten problemer med konsesjonsmyndighetene.

Retten merknad til dette er at svært store skogeiendommer trolig i første rekke bare kan kjøpes av aksjeselskap eller andre sammenslutninger. Fysiske personer vil sjelden ha økonomisk evne. Det kan ha som praktisk konsekvens at det vil være lettere for aksjeselskap å erverve store, allerede akkumulerte skogeiendommer, som ikke er egnet som tilleggareal, enn små teiger som det vil være økonomisk overkommelig for mindre jord- og skogeiere å finansiere. På en måte kan det framstå som et paradoks at det kan være vanskeligere for et selskap med begrenset ansvar å få kjøpe en teig på 500 daa enn et område på 50.000 daa. Men om man holder fast ved at det alltid vil være en konkret vurdering knyttet til det aktuelle arealet og bl.a. alternativ bruk, framstår dette likevel ikke som inkonsekvent."

Lagmannsretten gikk etter hvert over til å diskutere problemet omkring jordoppsamling, et problem som alle de ti berørte kommunene i Nord-Trøndelag står overfor:

"Det er likevel lagmannsrettens vurdering at det fortsatt er lovlig ved konsesjonsbehandling å legge vekt på at jordoppsamling/opsamling av fast eiendom kan være uheldig. Det vises til hva en samlet komité, med unntak av Fremskrittspartiet, uttalte om lovens formål, jf. Innst. O. nr. 11 (2002-03) side 11:

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, viser til at hensikten med konsesjonsloven er å sørge for at landets knappe jordbruksareal holdes i hevd av mange kompetente næringsutøvere til det beste for samfunnet. På denne måten er loven også et viktig virkemiddel for å skape grunnlag for bosetting som gir levedyktige lokalsamfunn. Samtidig skal loven bidra til å unngå maktkonsentrasjon av eiendomsretten gjennom at landbruksarealer ikke skal havne kun på et fåtall hender. Flertallet vil også understreke at loven skal bidra til å sikre et prisnivå på landbrukseiendommer som sikrer at de som virkelig er interessert i å drive og forvalte ressursene på en gård, settes i stand til å forrente kjøpet gjennom driften på gården. [Understreket av lagmannsretten].

Formålet med denne gjennomgangen har vært å påvise at det fortsatt er legitimt å se hen til konsesjonssøkers totalareal, som et av flere hensyn. Det må gjelde også der man er et godt stykke unna et "fåmannsvelde". Synspunktet må være at hensynet alltid er lovlig, men at dets vekt vil variere med graden av maktkonsentrasjon. Det faktum at Kistefos' sitt totale eierskap i Nordre Land kommune har vært trukket inn, innebærer derfor ikke at det er lagt vekt på et utenforliggende hensyn."

Hensyn som søker å begrense jordoppsamling og fåmannsvelde har Namsskogan kommune overhodet ikke tenkt på i sin vurdering av konsesjonssøknaden.

Til slutt under gjennomgangen av Sveaas-dommen vil jeg ta med lagmannsrettens vurdering av påstanden om at konsesjonsvedtaket er i strid med EMK:

"Lagmannsretten kan heller ikke se at konsesjonsvedtaket er i strid med Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) protokoll 1 artikkel 1 (P 1-1). Det er her tilstrekkelig å vise til flertallets votum i Rt 2005 side 607, særlig avsnitt 54 og 55:

(54) I forhold til en selger av fast eiendom, vil konsesjonsregler - som kan innvirke på salgsverdien - måtte vurderes etter kontrollregelen i annet ledd. Overfor en kjøper som nektes konsesjon, eller blir pålagt et konsesjonsvilkår om videresalg av en del av eiendommen, kan det være et spørsmål om det - slik Samuelsen gjør gjeldende - dreier seg om en avståelse som faller inn under første ledd annet punktum (min understrekning).

(55) Forutsetningen for dette er imidlertid at kjøperen er beskyttet av P 1-1 i forhold til det inngrep i eiendomsovergangen som konsesjonsreglene representerer. Jeg kan i utgangspunktet ikke se at P 1-1 beskytter retten til å erverve eiendom. Jeg viser til Gauksdóttir: The Right to Property and the European Convention on Human Rights side 140 flg., med henvisning til Strasbourg-organenes praksis. Den som nektes konsesjon etter de reglene som gjelder på avtaletidspunktet - eller innvilges konsesjon på vilkår om overdragelse av en del av eiendommen - kan vanskelig sees å ha blitt "fratatt sin eiendom" eller utsatt for et inngrep i lys av prinsippregelen. Begrunnelsen for at et slikt vilkår ikke anses som ekspropriativt etter intern norsk rett, har etter mitt syn relevans også i forhold til P 1-1."

Som det fremgår av avslutningen, står kommunene fritt i å anvende krav om videresalg som konsesjonsvilkår.

9. Regjeringens reaksjon på Sveaas' angrep mot forvaltningen

Et annet interessant moment i Sveaas-saken, er kommunal- og regionalminister Liv Signe Navarsetes reaksjon på at Sveaas reiste sak om ugyldiggjøring av konsesjonsavslaget. Jeg gjengir her de viktigste momentene fra Dagens Næringslivs artikkel, som antas å ha blitt publisert omkring 11. september 2009.

- Sveaas representerer det verste av dem som tror de kan ta seg til rette bare de har penger, sier Senterparti-leder Liv Signe Navarsete.

Navarsete mener bo- og driveplikten er viktig for å opprettholde distriktssamfunnene, og hun mener det er viktig at konsesjonsloven blir brukt, selv om det er kapitalsterke krefter som vil kjøpe. Hun kjenner ikke til Sveaas-saken spesielt, men er svært uenig med Sveaas' utspill etter han fikk avslag på konsesjonen.

- Vi vil ha likebehandling for kong Salomo og Jørgen hattemaker, sier Navarsete.

Hun mener at ved å fjerne konsesjonsloven vil det bli fritt frem for de pengesterke.

- Når Sveaas kommer med sine penger, så skal lokalbefolkningen liksom bare være glad, takke og bukke og stå med luen i hånden. Sveaas uttrykker en sterk arroganse for lokalbefolkningen, mener Navarsete.

Konsesjon er i Ulvig/Kiær/Mæle-sakene - i realiteten - gitt uten vilkår. Det synes som åpenbart at det er pengene, eller ubegrunnede forventninger om masse penger i kommunekassene, som har styrt disse konsesjonssakene. Den karakteristikken som Navasete har gitt Sveaas, kan like gjerne overføres til finansfyrstene som nå - gjennom en rekke påviste straffbare handlinger - søker å overta halve Nord-Trøndelag.

Det er ett organ som gjennom konsesjonsloven har fått i oppgave å forvalte folkets og lokalsamfunnets rettigheter og interesser, og det er kommunestyret.

Mot denne bakgrunn anbefaler jeg kommunestyret om å oppheve tidligere gitt konsesjon til Namdal Bruk AS' - et vedtak som, sett i lys av Navasetes holdning, nok vil få støtte fra

regjeringen – og deretter avvise Namdal Bruk AS' konsesjonssøknad begrunnet i manglende hjemmel. Saken bør uansett utsettes frem til det tidspunkt kommunestyret har grunnlag for å fatte vedtak. I dag står det som helt klart at noe slikt grunnlag ikke eksisterer. Videre ber jeg kommunestyret om å nedsette en Komité som skal granske konsesjonssaken til Ulvig/Kiær samt hvorfor kommunen ikke har fulgt opp med kontroll av konsesjonsvilkårene, og jeg viser da til konsesjonslovens § 16 og det som er sagt ovenfor.

Idet Sissel K. Grongstad ikke har oversendt meg innstillingen til kommunestyret, slik jeg har bedt om, ble jeg først kjent med innstillingen ved et søk på Internet denne helgen. I lys av dette, spesielt som følge av den korte tiden jeg har fått til rådighet til å forfatte kommentarer til innstillingen, ber jeg om forståelse for eventuelle inkurier, gjentakelser, eller svakheter ved systematikken i min fremstilling.

Endelig anmoder jeg kommunen om å videreformidle denne fremstillingen til kommunestyrets representanter, slik at de har den tilgjengelig før kommunestyrets åpning 18. oktober 2011.

Med vennlig hilsen

Herman J Berge

Luxembourg 17. oktober 2011